Pregaria.cat

Entrada

EIXAMPLAR EL COR

Feia dies que un cert **neguit**, de vegades **intens** i altres vegades fins i tot **dolç**, m'envaïa el **cor**. Aquest matí m'he desvetllat molt d'hora i discretament, sense fer soroll, he sortir i he començat a caminar pel camí del bosc. Era aquella hora en què la nit sembla que faci els darrers esforços per mantenir el seu domini, ja que tímidament les primeres llums inicien el seu itinerari triomfal. Recordava el salm quan diu que les feres s'amaguen en el seus caus i els ocells es desperten; d'aquí poc la gent començarà a anar a la feina.

Ja fa uns mesos que faig de **voluntària** en aquest **racó** del món i s'apropa el dia de marxar. **El meu neguit** està marcat per aquesta data de tornada. **I ara què?** Tot el que visc restarà a la meva memòria com un temps especial, com una referència trencadora i que m'ha obert a realitats que mai hauria pogut imaginar? Ha sigut una parada i fonda? M'ha obert portes noves que caldrà anar tancant per tornar a allò tan conegut i rutinari? O aquesta porta del meu cor vol eixamplar-se, em crida a un creixement els límits del qual **no puc** encara concretar?

Resto una estona parada davant del gran arbre que des que sóc aquí m'ha cridat tant a mirar-lo llargues estones. És un arbre centenari, **arrelat** a la terra. No en puc veure els **límits**. Si miro amunt, tot són branques i fulles, encara que endevino el cel naixent a dalt de tot. Ara recolzo el cap en el tronc, intentant escoltar la palpitació de vida que deu córrer per la seva saba interior. Tan sols un moment, no sigui que surti una allau d'insectes que m'envaeixin. El que experimento per moments són les intenses palpitacions del meu cor.

"**Jesús**, què he de fer a la **meva vida?** Digue'm alguna cosa, dóna'm un senyal. He de tornar a Barcelona i repetir el camí conegut: cercar feina, sotmetre'm al ritme del treball, guanyar almenys per sobreviure, muntar la meva casa, recuperar la presència dels amics, obrir-me a un possible enamorament, etc.? És això...? Em cauen algunes llàgrimes. M'adono que vivim una sola vegada i que el temps passa. Ja sé que Tu no em deixaràs i he experimentat el teu amor, però el cor..., tota jo... sento una crida fonda a la vida de dona, de persona sensible i vital. **Què vols de mi?**"

De tornada cap a casa, ja a plena llum, m'ha començat a passar pel cap una idea que cada vegada s'enforteix. "No cerquis més un senyal. **Jo sóc el senyal**. **Eixampla el teu cor**, Mònica. Vés desfent barreres i comença a mirar i a veure els nous horitzons que voldria mostrar-te. No pensis que tens mala sort, si et dic que et necessito."